

Sygn. akt V KK 169/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 kpk,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 lipca 2014r.,
sprawy **Ł. S.**
skazanego z art. 244 kk,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 24 września 2013r., sygn. akt
... 533/13, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 26 lutego
2013r., sygn. akt ... 155/12,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. M. Kancelaria Adwokacka w P., jako obrońcy z urzędu, kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym nieuiszczoną opłatą w kwocie 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2013r., sygn. ... 155/12, Sąd Rejonowy skazał Ł. S. za to, że w dniu 23 stycznia 2011r. w P. kierował samochodem marki Volvo nr rej. [...] wbrew zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

orzeczonemu prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w W. i Sądu Rejonowego w P. ... 867/09, tj. za przestępstwo z art. 244 kk na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 24 września 2013r., sygn. ... 533/13, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

W kasacji obrońca skazanego zarzucił prawomocnemu wyrokowi rażące naruszenia prawa procesowego mogące mieć istotny wpływ na jego treść, tj.

- a) art. 5 § 2 k.p.k. przez zaabsorbowanie do orzeczenia Sądu odwoławczego niedającej się usunąć wątpliwości co do okoliczności, że skazany prowadził pojazd mechaniczny i rozstrzygnięcie w tym względzie na jego niekorzyść;
- b) art. 7 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. przez zaaprobowanie w toku kontroli instancyjnej naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się w przyjęciu, iż skazany dokonał zarzuconego czynu, podczas gdy z zeznań świadków wynika, że nie mógł naruszyć zakazu prowadzenia pojazdów, gdyż zawsze prosił inne osoby, aby kierowały jego pojazdem;
- c) art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. przez nierzetelne odniesienie się do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k., przejawiające się w pominięciu uchybienia Sądowi I instancji, polegającego na przyjęciu, że kupno przez skazanego samochodu w sytuacji, gdy nie miał uprawnień do kierowania, uzasadnia przypisanie mu sprawstwa zarzuconego czynu.

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i uniewinnienie Ł. S. albo przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w P. wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył:

W pełni należało zgodzić się ze stanowiskiem wyrażonym przez prokuratora, że każdy z zarzutów kasacji jest bezzasadny w stopniu oczywistym. Pierwszy z nich, wskazujący na obrazę art. 5 § 2 k.p.k., nie może obciążać wyroku Sądu odwoławczego, w którym nie rozstrzygano żadnych wątpliwości w sferze ustaleń faktycznych lecz uznano za prawidłowe fakty uznane za udowodnione przez Sąd I instancji. Gdyby

natomiast interpretować zarzut naruszenia tego przepisu jako tzw. efekt przeniesienia uchybienia z wyroku Sądu Rejonowego do orzeczenia Sądu odwoławczego, to i wtedy zarzut tak pojmowany nie ma racji bytu w niniejszej sprawie. W art. 5 § 2 k.p.k. nie chodzi bowiem o wątpliwości stron procesu co do faktów, lecz o wątpliwości, które w przekonaniu sądu *meriti* wystąpiły przy rozstrzygnięciu kwestii faktycznych, a których, jako nie dających się usunąć, nie wolno rozstrzygać na niekorzyść oskarżonego. Z uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego nie wynika jednak, by dostrzegał on jakiegokolwiek wątpliwości co do tego, że *tempore criminis* oskarżony prowadził pojazd mechaniczny. W tym stanie rzeczy zarzut skarżącego jawi się jako wręcz bezprzedmiotowy.

Podniesienie zarzutu sformułowanego pod literą c jest niezrozumiałe. Nie był on przecież wysuwany w apelacji, a więc Sąd odwoławczy nie miał sposobności odnosić się do podniesionej kwestii. Tym samym nie mógł dopuścić się obrazy wymienionych w zarzucie przepisów procesowych. Na marginesie tylko trzeba zauważyć, że w wyroku Sądu Rejonowego w ogóle nie argumentowano, jakoby za popełnieniem przez oskarżonego zarzuconego mu czynu świadczyć miało także kupno przez niego samochodu w sytuacji, gdy nie miał on uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zarzut, o którym mowa jest zatem również oczywiście nietrafny.

Zarzut ujęty pod literą b pozornie tylko ma walor zarzutu kasacyjnego. Pod formułą obrazy prawa procesowego skarżący podważa w istocie podstawowe dla rozstrzygnięcia o winie ustalenie faktyczne wskazujące na to, że skazany prowadził pojazd mechaniczny mimo zakazu orzeczonego wyrokami sądowymi. Argumentacja autora kasacji, zmierzająca do podważenia tego ustalenia, nosi cechy polemiki z rozstrzygnięciem sądów obu instancji i jako taka w ogóle nie powinna mieć miejsca przy skarżeniu prawomocnego wyroku nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia.

Wszystko to mając na uwadze, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną (art. 535 § 3 k.p.k.).

Orzeczenie o obciążeniu skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego opiera się na art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., a o zasądzeniu

wynagrodzenia na rzecz obrońcy skazanego, wyznaczonego z urzędu – na art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r.- Prawo o adwokaturze.